

ВІД ШИРОГО СЕРЦЯ вітаємо Вас, шановні читачі «Фермера Придніпров'я» з Новим роком та Різдвам Христовим!

Нехай рік новий принесе радість і щастя у Ваші родини. Нехай він буде щедрим та багатим на добро й здобутки. Успіхів Вам, удачі та впевненості в завтрашньому дні! Нехай 2019-ий буде для Вас роком зростання, миру та спокою!

Щиро бажаємо Вам відзначити Різдвяно-Новорічні свята у духовному піднесенні, зі світлими помислами та щирою радістю. Хай завжди з Вами буде Господь Бог, а дорогу в майбуття осяє яскрава Різдвяна Зірка!

Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ, голова ГО «Асоціація фермерів та приватних землевласників (оновлена)», голова редакційної ради «Фермера Придніпров'я»

Рішення

ТОРІК Антирейдерська комісія повернула власникам майже 6 тис. га землі

Комісія Мін'юсту з питань розгляду скарг у сфері державної реєстрації (Антирейдерська комісія) 2018 року задовольнила понад 400 скарг, скасувавши незаконну реєстрацію майже 6 тисяч гектарів землі та понад 100 тисяч квадратних метрів нерухомості. Про це повідомила заступник міністра юстиції з питань державної реєстрації Ірина Садовська. Вона наголосила: комісія у своїй роботі керується винятково нормами закону й дотриманням його вимог під час проведення реєстраційних дій.

«Якщо реєстраційна дія проведена з порушенням, комісія її скасує, незалежно від того, подобається це комусь чи ні», - зазначила Ірина Садовська.

Заступник бізнес-омбудсмена Ярослав Грегірчак у свою чергу наголосив, що Антирейдерська комісія є важливим інструментом відомчого досудового врегулювання проблемних ситуацій у сфері державної реєстрації.

«Для підприємця, який є об'єктом рейдерської атаки, питання швидкості виправлення незаконних реєстраційних дій є критично важливим для оперативного поновлення порушених прав. Тому добре, що такий механізм існує на рівні Мін'юсту», - сказав Ярослав Грегірчак.

Реалії доби

Байдужість - злочин проти себе і природи!

Двадцятого грудня їдемо з головою обласної спілки «Дніпровський пасічник» Сергієм Староконом після насиченого громадськими питаннями дня з Дніпра. На шляху з Аполонівки до Сурсько-Михайлівки Солонянського району обабіч дороги у лісозахисній смузі, серед білого дня, хлопці у спецодезі «Дніпропетровського облвавтодору» валять 40 - 50-річні дерева! Під ревіння бензопили кузов «КРАЗу» швидко наповнюється спиланою акацією. Були проїхали, та в один голос мовили: «Розвертаємося!». Підходимо до порушників із посвідченнями Спілки пасічників України, вступаємо у мирний діалог - хто, звідки, дозвільні документи? Чому нищать живі медоносні дерева, а не сухостій? Запала тиша, іде дзвінок керівнику. Набираємо 102, фіксуємо смартфонами все, що відбувається. Раптом чоловіки сіли до кабіни та спробували поїхати з місця злочину. Але «КРАЗ» не завівся! За 25 хвилин прибув наряд поліції з райвідділу. Вивчають ситуацію, проводять допит учасників, приймають

заяви, складають протокол. З'явився керівник Солонянської філії облвавтодору з поясненням - бухгалтерія мерзне, вугілля купити ні за що. В очах глибоке нерозуміння - де його підлегли перетнули закон? Після процедур поліцейські подякували за байдужість - більше б було свідомих, менше б - порушень закону. Демо лісосмугою, скрізь пеньки двомісячної давнини. Шляховики зізнаються - пару місяців «працюють» щодня. Траса досить «жива», але ніхто поліцію не покликав. Для колеса історії байдужі люди - живі привиди. Байдужість сьогодні - нікчемне існування завтра! Той, кому немає діла до всього, за що треба боротися, сприяє занепаду української нації. Бережімо природу, будьмо гідними свого рідного краю!

Дмитро ЛЮБЧЕНКО, заступник голови ОС «Дніпровський пасічник».

Читайте стор. 3

Чорна для хліборобів і всіх громадян України звістка прилетіла з Криничанщини - увечері 21 грудня внаслідок розбійного нападу загинув депутат Криничанської районної ради, 58-річний фермер Олександр Грушка з села Саксаганське.

Кому ж заважав Олександр Грушка? Усі без винятку в краї характеризують його як високоморальну, принципову, патріотичну людину. Кому вигідна його смерть? Це нелюди якісь скоїли, справжні монстри.

Справедлива караюча рука закону повинна знайти їх ще на цьому світі, не покладаючись на Суд Небесний. І усіх, хто підняв руку на Людину в правовій державі Україна.

На знімку: щасливі миті життя, які були ще недавно - Олександр Грушка з дружиною Тетяною Олексіївною.

Сучасні сюжети

МУЗЕЙ У НАДЗВИЧАЙНОМУ СТАНІ

стор. 4, 5

Петро ЛУК'ЯНЕНКО

ОТЖЕ, Китай побачив перспективу розширення своєї території за рахунок сусідньої. Як свідчать події останніх років, китайці успішно це роблять, просуваючись поки що мирно на північ, тобто в Росію. Путін шмат за шматом віддає прикордонні території «необ'язної Родины своєї» в оренду. Але лише повний невіглас може повірити в те, що колись ці території повернуться. Зокрема, Росія віддала в оренду Китаю 150 тис. га землі у Забайкаллі в 2015-му на 49 років. Першими про це повідомили китайські ЗМІ, і лише згодом підтвердила російська влада. Зрозуміти Путіна, який в очах своїх виборців хоче зобразити себе таким собі «собирателем земель русских», окуповуючи українські Крим і Донбас, а тим часом віддаючи величезні території Китаю, людині зі здоровим глуздом неможливо. Російський драматург і публіцист Володимир Голишев з цього приводу, як передає Online.ua, говорить наступне:

- Рух китайців на північ вглиб території Росії - це природний процес, і китайська експансія відрізняється від російської, в рамках якої, зокрема, був анексований Крим. Питання «китайської експансії» актуальне для регіонів, де йде межа - Південний Сибір, Забайкалля, Далекий Схід. У той же час місцева влада нічого не вирішує - всі рішення приймаються в Кремлі. Що маємо в підсумку? Путін одним розчерком пера здає в оренду тисячі гектарів сибірських земель. Через «кремлівських шахістів» китайська експансія може набутти загрозливого для жителів прикордонних територій масштабу і формату. Це депресивний регіон, який освоювався Російською імперією і СРСР за рахунок європейської частини. РФ - осколок СРСР в межах РСФСР - самостійно не в змозі його підтримувати. Було б дивно, якби південний сусід не виявляв до цих земель інтерес. Китайці розширюють зони впливу прагматично. Що окуповують? Університети в США, ринки в Австралії і Малайзії. І в Росію вони проникають своїми товарами і робочими руками. Цікавить китайців, в першу чергу, інфраструктура російських міст. У другу - природні ресурси: ліс, корисні копалини. Китайська експансія - не самоціль, позаяк доступ до ресурсів, ринків і технологій значить набагато більше, ніж території.

Всі радісні емоції росіян з приводу КРИМНАШ! можуть вже в найближчому майбутньому банально потьмяніти, коли китайці захоплять весь Сибір з не менш радісними вигуками СИБІРНАШ!

Китайці йдуть, а Росія слабшає

У китайських ЗМІ обговорюється подія, яка в Росії пройшла непоміченою: п'ять прикордонних знаків в провінції Цзілінь були пересунуті, зменшивши територію РФ на 4,7 квадратних кілометра. Йдеться про ділянку у Приморському краї РФ. За даними видання, ця територія увійде до складу північно-східної китайської провінції Цзілінь (інша назва - Гірін). Ділянка знаходиться за 60 кілометрів від Уссурійська, який є найбільшим перевалочним пунктом для постачання китайських товарів

до РФ. Ця земля відійшла до Росії за династії Цин, після поразки у Другій опіумній війні (1856-60 рр.), передає NEWSru.com. Всього, як пише офіційна англомовна китайська газета China Daily, з 1858 по 1915 роки династія Цин передала близько 1,5 млн. квадратних кілометрів Російській імперії, уклавши кілька «нерівноправних договорів». А тепер, використовуючи послаблення Росії, Китай успішно все собі повертає. Ця повернена територія охоплює частину річки Хубуту, яка протікає за 60 км від Уссурійська. За даними видання, Росія і Китай переглянули кордони у 1993 році, саме тоді земля відійшла Китаю. Перенесення прикордонних знаків було завершено у 2015 році.

вважають, що вже через 20 років територія потрапить під владу Китаю. Плани передати в тимчасове користування частину землі в південно-східному Сибіру викликали хвилю невдоволення в Росії. Згідно з умовами договору, китайська сторона отримає в користування цю територію на 49 років і заплатити 440 мільйонів доларів. Домовленість викликала побоювання політиків і ЗМІ в Росії, що Китай може анексувати орендовану російську землю через якийсь час.

- Ця угода несе великі політичні ризики для російської територіальної цілісності. Контракт не можна підписувати, - сказав віце-спікер Держдуми РФ Ігор Лебедев. - Через 20-30 років китайський уряд

Путін - китайський шпигун?

Коли у Кремлі кажуть, що Україна продана Заходу й Америці, хочеться запитати - а кому тоді продана Росія? Адже в логіку президента - патріота Росії - дії Путіна аж ніяк не вкладаються. Розв'язуючи війну з Україною та втручаючись у військовий конфлікт Сирії, він усіяло виснажує керовану ним імперську державу, а тим часом «під шумок» здає тисячі гектарів Китаю. Що це, коли не зрада державних інтересів Росії? Зараз, коли Путін веде агресивну зовнішню політику, не рахуючись із думкою громадян Росії і заючи багатомільйонів країн іноземцям,

РФ, віддана китайцям в оренду на 49 років! Неважливо, що ці території не використовувалися росіянами десятиліттями, але це їхня земля. Проте Путін вважає, що за півтора мільярда доларів нею тимчасово можуть покористуватися китайські компанії. Що, він не розумів, що кілька років масового заселення Забайкалля китайцями загрожує Росії диктатором Китаю?!

Дуже сумно, що значна частина народів Росії знаходиться під впливом путінської брехливої пропаганди, а тому відсутня чутлива протидія йому всередині країни. Кинуться, та пізно буде! Цікава думка з цього приводу письменника, журналіста Володимира Земляного:

«Сибірнаш», і не тільки - китайська мрія... Погляд

...і керівництво до дії Піднебесної у зовнішній політиці. Саме такий висновок можна зробити після того, як впливове китайське проурядове видання «Wen Wei Po» опублікувало велику аналітичну статтю про перспективи розвитку Китаю і його населення. Головна теза публікації - розширення території Китаю - очевидна і незаперечна. Свідомість китайців готують до захоплення території сусідів, переважно Росії. Робиться це методично і цілеспрямовано майже усіма державними періодичними виданнями. Недарма китайці вже отримали дозвіл від влади на народження другої дитини в сім'ї. А ще недавно їх штрафували за друге дитя, його неможливо було зареєструвати через перенаселення країни.

Передача землі Китаю викликала негативну реакцію російського суспільства. Кремль намагався замовчувати цю подію, прикордонне управління ФСБ по Приморському краю її заперечувало.

- Цього не було, це дурість якась. Абсолютно точно кордони не пересувалися, - дещо істерично запевнив представник ФСБ.

Проте у Далекосхідному митному управлінні РФ обережно заявили, що «не мають інформації про зміну кордону». Тим часом, видання China Daily продовжує відслідковувати вдячну тему і сьогодні опублікувало фото уже встановлених прикордонних знаків на новій межі. У гонитві за іноземними грошима Кремль ризикує потрапити в надмірну залежність від потужного Китаю. І одвічні побоювання щодо китайського вторгнення через Далекий Схід можуть швидко справдитися. Ця велика і багата природними ресурсами територія малозаселена, має депресивну економіку.

- Китайці йдуть. Вони розуміють, що Росія слабшає, а Китай зміцнюється, що вони можуть поступово отримати контроль над цими територіями, - сказав російський опозиціонер Микола Марковцев, представник місцевого відділення ліберальної партії Росії «Яблуко». Побоювання щодо збільшення китайців викликала суперечки в усій країні, чому сприяє риторика націоналістичної ЛДПР. Торік Росія оголосила про здачу в оренду для китайських компаній 285 тис. гектарів вільної землі в Забайкаллі. ЛДПР попередила про поглинання територій Пекіном. Там

буде вимагати від нас віддати Китаю цю землю, тому що там живуть китайці.

У п'яти російських регіонах по сусідству з Китаєм мешкає лише 5,5 мільйонів людей. У сусідніх прикордонних провінціях КНР живе 63 мільйони громадян. Противники ідеї передачі в оренду російської землі також бачать в цьому загрозу для російського аграрного бізнесу. Оскільки китайська компанія зможе продавати свою продукцію у Росії дешевше, ніж місцеві фірми.

- У нас уже великий досвід в цьому. Там, де вони щось садять, земля вимирає. Нічого не росте роками, - сказав депутат Держдуми Позняков.

Письменник і громадський діяч Борис Миронов вважає, що Росія не збирає, а розбазарює землі. Якщо царі раніше торгували рідною земелькою, наприклад Аляскою, то нинішня влада віддає її в оренду, що загрожує майже безкоштовною її втратою. У Забайкаллі збирає землі Путін і Ко, як підрахував Борис Миронов, передали в оренду китайцям півтора Криму. Стратегічна і економічна цінність тайгових сибірських кілометрів для Росії набагато вища за піщаний берег Криму. Але «півтора Криму» Путін віддав китайцям тільки в Забайкаллі, а є ще Бурятія, Красноярський край, Якутія, Амурська область. Ще на початку 90-х передані острови на Амурі разом із дачами містян біля Хабаровська. Тож китайцям віддали сумарно два, а то і три Крими. Залишилось ще шведам віддати Кемську волость. Не своє, не шкода. І життів людських у Криму й на Донбасі теж не шкода.

«Кримваш, а Сибірнаш, товаришу Путін».

експерти задумалися - до чого можуть призвести дії президента? Нинішнє покоління росіян, які сподіваються на світле майбутнє, його не застануть. На думку скептиків, вже через п'ять років, навіть якщо не буде ніякої війни, Росія через санкції за постійну агресію занепаде. Бо заходи та дії, які були прийняті російським керівництвом, носять лише Антиросійську спрямованість. Далекосхідний район Росії чекає куди більш сумна ситуація, ніж у нас на Донбасі. Якщо на сході України знаходиться лише невелике число російських військових, то на Далекому Сході незабаром будуть жити лише китайці. Те, що частину Забайкалля продали, зовсім не говорить про те, що в Росії до цього часу не було китайців. Частина земель Далекого Сходу вже багато років використовується китайською владою для вирощування овочів, рису і сої. Контроль над Забайкаллям дає китайцям можливість контролювати увесь Сибір, де знаходяться найбільші транспортні артерії Росії. Жителі цього регіону масово покидають свої будинки, їдучи до Москви, на південь або захід країни. Тобто іде витіснення росіян та українців китайцями. Чи думає про це Путін?!

Розпорядження про «продаж» Сибіру було підписане Путіним ще п'ять років тому. Китайці тоді змогли взяти в оренду близько 420 тисяч гектарів землі, які зараз використовуються ними під сільськогосподарські потреби. Тільки вдумайтеся в цифри: велика частина землі в Забайкальському краї, в одному з наймаленьких районів

- Чомусь в Росії акцентують увагу лише на те, в якому тяжкому становищі опинилися українці. Насправді ситуація в Сибірі і на Далекому Сході ще гірша. Якщо в центральних районах Росії більшість проживаючих «жирують», то в Сибірі росіяни вимирають. Масовий алкоголізм і безробіття зробили свою справу. Хто вчасно зрозумів, що може загинути, виїхав з краю, інші громадяни ведуть жалюгідне існування. У Забайкаллі всі ненавидять китайців, але працюють на них, тому що розуміють, що тільки таким чином можна вижити. Правда, виживають лише мешканці міст, а в селах стоїть повна розруха і злидні. Поки Путін вирішує питання з Україною, а також збагачує жителів Москви та інших мегаполісів центру Росії, віддалені регіони сподіваються тільки на себе, та ще, мабуть, на китайців. Хоча і знають, що така «братня» дружба ні до чого доброго не призведе.

Своїми діями Путін вже подарував Китаю Далекий Схід. У китайців завдяки двостороннім угодам більше немає обмежень для переселення на територію РФ та вивезення в Піднебесну природних ресурсів. Напевне, цей подарунок зроблений замість «незвичайно вигідного» контракту на поставку російського газу в Китай. Поки Путін демонструє всьому світу, який він «мачо», атакуючи беззахисні українські катери в Чорному морі, Китай спокійнісінько анексує частину за частиною Росії. Так і до Уральських гір дійде. А чому б і ні з таким хитроумним президентом?

Григорій ДАВИДЕНКО

Чорна для хліборобів і всіх громадян України звістка прилетіла з Криничанщини – увечері 21 грудня внаслідок розбійного нападу загинув депутат Криничанської районної ради, 58-річний фермер Олександр Грушка з села Саксаганське. Перебіг трагічної події, що тривала біля півгодини, вражає своїм цинізмом і жорстокістю. Троє бандитів у балаклавах і маскхалатах, озброєні ножами і пістолетом, ввірвалися до його будинку відразу після приїзду дітей та онуків. Велика родина – він з дружиною Тетяною Олексіївною, двоє доньок, зять і троє онуків – лише встигла зібратися за вечірнім столом...

РОЗБІЙНИКИ, погрожуючи зброєю, спочатку виврали з рук рідних мобільні телефони, в кого були. Потім зв'язали усіх скотчем, почали штрикати ножем господаря, вимагаючи гроші. Далі відрубали на руці два пальці. Після тривалих тортур нападники забрали 50 тисяч гривень і 20 тисяч доларів. Виходячи, один з них тяжко поранив ножем Олександра Грушку. Згодом його доньці вдалося звільнитися від пут, вона кинулася по допомогу до саксаганського сільського голови Ігоря Івашини, що живе неподалік. Ось що повідомив він «Фермеру Придніпров'я»:

- Не вкладається в голову те, що сталося... Разом зі своїм сином і донькою Олександром Федоровичем Марійкою ми побігли до будинку. Він, тяжко поранений, лежав на підлозі, одразу викликали «швидку». Щоб швидше дістатися лікарні, поклали О. Грушку до автомобіля, мій син разом з його рідними поїхали назустріч. По дорозі вони зустрілися, лікарі почали надавати допомогу, але врятувати вже не змогли. Олександр Федорович був доброю людиною, люблячим чоловіком і хорошим батьком чотирьох прекрасних дітей. Останні роки працював директором сільгосп-підприємства «Карат Плюс», умів ладити з людьми. Був безвідмовною людиною, торік допоміг відремонтувати центральну вулицю в Саксаганському, дитсадок, школу... Ми щоранку з ним бачилися по дорозі на роботу, десятки літ, а тепер таке лихо. І воно сталося на очах дружини, дітей і онуків, що особливо боляче. Всі переконані – діяли чужі, наші такого звірства зробити не могли. Це вже шостий останнім часом розбійний напад у Криничанському районі. Ще два були в Чорноіванівці, один у Божедарівці, у Преображенській сільській раді, в Биковому... З цим треба щось кардинальне робити, не може ж такий розбій тривати вічно!

Того ж вечора в Саксаганському вже працювали слідчі районної і обласної поліції. Речник ГУ Нацполіції в Дніпропетровській області Ганна Старчевська повідомила:

- Поліція вживає всі необхідні заходи для того, щоб встановити обставини цього злочину, а також затримати ймовірних нападників. За даним фактом відкрите кримінальне провадження за ч. 2 ст. 115 ККУ (умисне вбивство, покарання від 10 до 15 років позбавлення волі або довічне ув'язнення) та ч. 4 ст. 187 ККУ (груповий розбій, що передбачає від 8 до 15 років позбавлення волі).

ліки - у Саксаганському Олександра Грушку різали ножем, а Володимира Палієнка у Мало-олександрівці били молотками. Були і напади у Вільногірську, Долинському. Необхідно діяти разом – у нас у селі, коли хто «лівий» катається, одразу зупиняємо і питаємо – хто ти такий, що тут робиш? Безперечно, вкрай потрібні надійні місцеві «шерифи», і слідчі органи мають працювати, як належить.

Згадана давня проблема відсутності дільничних починає вирішуватися. Місяць тому Головне управління Нацполіції в Дніпропетровській області повідомило про запуск проекту

її роботу. Додаток дозволить прискорити реагування поліції на подію, програма вже діє в 10 областях держави. А заступник начальника ГУ НП у Дніпропетровській області, учасник АТО Володимир Богоніс звернувся до жителів краю з проханням розповісти про роботу поліції на місцях:

- Нам важливо знати, як оцінюють працю нової патрульної поліції місцеві жителі, з цього приводу має бути постійна комунікація. Завдяки мобільному додатку можна не лише застосувати в разі потреби функцію порятунку «СОС», а й оцінити роботу поліцейського за номе-

- На початку 80-х Саша Грушка за розподілом після завершення навчання був направлений у Світлогірське будівельником. Тоді я працював інженером у колгоспі, тож одразу звернув увагу на вдумливого молодого спеціаліста і порядну людину. Коли підрядники, не українці, запропонували одного разу йому гешефт – підписати за певний відсоток наряд на виконану роботу – він строго зупинив їх: «Ні, хлопці, я в такій грі не граю!». Потім Олександр Федорович переїхав працювати у Саксаганське, а з розпадом колгоспів став фермером. І в роботі на землі йому теж все

За що вбили Вишкір криміналу Олександра Грушку?

З огляду на тяжкість скоєного у Саксаганському та масовість збройних нападів у краї голова Криничанської райдержадміністрації Олег Гапінч 26 грудня провів у Криничках розширену нараду за участю правоохоронців, голів сільських рад, фермерів та громадськості. Рекомендовано головам сільських рад на всіх в'їздах і виїздах із сіл встановити відеокамери. Депутати Криничанської районної ради, де Олександр Грушка був депутатом кількох скликань, пообіцяли передбачити в бюджеті кошти на цю важливу програму. А голова Асоціації фермерів та приватних землевласників Верхньодніпровського району, учасник афганської війни Анатолій Лейко переконаний в необхідності колективних дій громадян з безпеки:

- Треба, щоб у кожного фермера, підприєємця зброя була постійно з собою. Володіти нею треба навчитися до автоматизму, аби у разі нападу діяти миттєво. Це ж бандити, вони звикли до беззаконня, а зупиняться лише тоді, коли буде збройний опір. Всі опці напади схожі за «почерком». Відмінності не-

«поліцейський офіцер громади»:

- Мета проекту – забезпечити кожному об'єднану територіальну громаду офіцером поліції, який житиме і працюватиме на її території. Він стане повноцінним представником поліції, опікуватиметься проблемами громади і перебуватиме у постійному зв'язку з місцевими жителями. Відтак акцент робиться на запобіганні правопорушень.

Проект однозначно добрий, посада шерифа в США, до речі, є виборною. Відкритим залишається питання – а коли офіцери поліції почнуть роботу в громадах, які не об'єдналися? Їхні жителі теж сплячуть податки і так само прагнуть безпеки на вулицях і в оселях. У Криничанському районі більшість громад якраз не об'єднані. Тож на сучасному етапі децентралізації варто брати до уваги і вирішувати й цю проблему. Про ще одну новацію тиждень тому повідомила прес-служба обласної поліції – запроваджується мобільний додаток My Pol, тобто «Моя поліція». За його допомогою можна терміново викликати поліцію і оцінити

ром жетону в режимі он-лайн, отримувати важливі сповіщення про ситуацію на дорогах тощо.

Це теж позитивне нововведення, яке дасть свої результати в майбутньому. Та поки що через два дні після нападу на родину Олександра Грушки на Дніпропетровщині стався ще один резонансний злочин, про це у мережі «Фейсбук» повідомив Сергій Рибалка:

- Майже до смері побили депутата Павлоградської районної ради від Радикальної партії Анатолія Костенка з села Троїцьке. Увечері 23 грудня його знайшли вдома на підлозі в крові. Лікарі констатували численні переломи усіх кінцівок і черепно-мозкову травму. Постраждалий відправлений до обласної клінічної лікарні імені Мечникова. За характером він борець за правду, завжди відстоює права людей, бореться з несправедливістю і корупцією. Вимога – знайти злочинців!

Два депутати на різних берегах Дніпра практично одночасно зазнали бандитських нападів. Приводи для них, здавалося б, різні. Між тим справжня мотивація обох злочинів може бути схожою. Це стає зрозумілим з пояснень сина загиблого Владислава Грушки:

- При нападі на батька відібрали гроші, думаю то так, для відводу очей. Всі троє бандитів мали рації, їхніми діями керували. Коли вони вже забрали гроші, запитали по рації – що робити? Була дана команда на вбивство, що вони і виконали, завдавши професійний удар ножем. Потім завели автомобіль відрізаним батьковим пальцем, він так заводився, але машина не рушила з місця. Кинули її і пішли пішки. Кінологи з собакою добили за ними до Божедарівки, дали слід пропав. Це умисне замовне вбивство.

Кому ж заважав Олександр Грушка? Усі без винятку в краї характеризують його як високоморальну, принципову, патріотичну людину. Ось що розповідає голова Криничанської районної Асоціації фермерів та приватних землевласників Петро Матвій:

вдалося, мав чимало відзнак. Був активною в житті людиною, одним із перших зробив внесок на пам'ятник Тарасу Шевченку в Криничках, надавав волонтерську допомогу бійцям на українсько-російському фронті. Фермерська спільнота краю шокована його загибеллю, від її імені висловлюють щире співчуття рідним і всім, хто знав Олександра Федоровича.

Багато добрих слів про покійного довелося почути і від голови ФГ «Катерина» Миколи Куцевола:

- Наприкінці 80-х я був головою колгоспу в Саксаганському, йшло велике будівництво, тож запросив на посаду інженера-будівельника Олександра Грушку, побачив у ньому тямущого спеціаліста. Працювали дві-три свої будівельні бригади, ще й п'ять бригад із Західної України. Будували корівники, житло, 27 кілометрів газогону середнього тиску проклали... Олександр Федорович уміло вів роботи, з усім справлявся. Це все ми в одній упряжці, як кажуть, пройшли. Він багато добра зробив для людей, я вкрай пригнічений тим, що сталося. За що так вчинили з Олександром Грушкою? Кому вигідна його смерть? Це не люди якісь скоїли, справжні монстри.

Справедлива караюча рука закону повинна знайти їх ще на цьому світі, не покладаючись на Суд Небесний. І усіх, хто підняв руку на людину в правовій державі Україна. Нам не треба звітувати з високої трибуни про відоме слідству ім'я організатора вбивства Катерини Гандзюк, щоб його носій міг поїхати за кордон. Потрібне судові рішення щодо нього! Правоохоронці мусять працювати так, щоб їхній годувальник – хлібороб – міг спокійно жити і трудитися на землі, а не потерпати від розперзаного бандитського свавілля.

Світла пам'ять про Ваші добрі справи, Олександр Федоровичу, залишиться жити з людьми на Землі. Хай земля, яку Ви так любили та плакали, буде Вам пухом.

Микола ЯСЕНЬ

МОЖЕ НАВІТЬ трохи несподівано місяць тому у Дніпрі кілька днів поспіль вшанували роковини дніпровського Геродота, як його назвали на цей раз – Дмитра Івановича Яворницького. Відтак літописці запорозького козацтва і придніпровського краю загалом. Цьому в першу чергу прислухався той факт, що виповнювалося 30 років від тих пір, як у давньому житловому приміщенні, де 35 років мешкав і працював легендарний та знаковий досі і для нинішньої Дніпропетровщини історик, було відкрито меморіальний Будинок-музей його пам'яті. Тому дивуватися не доводиться, що свої двері для відвідувачів цей Будинок відчинив 6 листопада – в день народження Дмитра Івановича. Однак це ще не все. Терешківці Національний історичний музей імені Яворницького, який започаткували та розбудували кільканадцять поколінь місцевих діячів, краєзнавців і патріотів під назвою «Громадський музей Катеринославської губернії», наступного року готується відмічати своє 170-ліття. Погодяться, що подія очікується знаменна. Дніпропетровщина одна з не багатьох зуміла це з настільки давніх часів зібрати, акумулювати та увічнити своєю мінувшиною.

І це правда, слово честі, що вшанування «батька» передусім козацької історії вилало цього разу у зворушливі свята, які багатьох тут не залишили сторонніми і бай-дужими. Дарма, що день народження Дмитра Яворницького припав на будній, себто робочий день – біля його могили під стінами музею, де ще в перші роки незалежності України Дмитру Івановичу було поставлено пам'ятник, збиралося більше тисячі містян і гостей Дніпра. Не злічити, скільки було й принесено квітів. Військовий оркестр виконував українські патріотичні пісні, а українські народні і національні – дніпровський гурт «Вертеп». Слово ж тримала директор Національного історичного музею Надія Капустіна. Вона звернула увагу, що багато років раніше, у ті ж радянські роки, в пам'ятні діні до могили Яворницького приходили жмені людей – тільки, власне, працівники музею та історики місцевих вузів. І лічені прихильники і шанувальники Дмитра Івановича. А зараз відбуваються справді масові народні заходи та акції.

Особистість же Яворницького, його дослідницька діяльність, пов'язана передусім з запорозьким козацтвом, козацькими непересічними традиціями та звичаями, настільки яскрава і неповторна, колоритна та глибоко народна, наснажена зі шліфів шехері на владу українців, котрі завзяčaj дружили з гурмом, - сказала Капустіна, - що відзначати його роковини з відпінками журби та суму яось навіть незручно. Чи знаєте ви, що за заповітом Дмитра Івановича хоронили його із загалом українським гопаком біля свіжої могили? І ми, історики, зараз радіємо з того, що тепер і поминальні церемонії в честь нашого Геродота не обходяться без хвилюючих та іскрометних спогадів і навіть розват та веселощів. Уявіть собі, чим вони й приваблюють нащадків, якщо хочете, то й об'єднують усіх нас.

А журналістка Надія Іванівна потім зіналася, що «а ми в колі наукових співробітників музею та колег завжди вшановуємо чаювання, частуємо одні одних солодощами, задуємо цікаві факти з життя Дмитра Івановича, читаємо уривки з його оригінальних творів і досліджень».

Нарешті багачко дніприн дружно відгукулися місяць тому завітати і на День відкритих дверей меморіального Будинку-музею Дмитра Яворницького. На диво сюди на безкоштовні екскурсії не тільки класами школярі та групами студенти, а й сім'ями та поодинокі йшли пересічні, даруйте, містяни. Довелося не одним днем відчиняти дверей для усіх бажаних відвідувачів, а продовжити на цілий тиждень. Зустрічали просто збиралося близько сотні давніх і постійних друзів Будинку-музею. А в його внутрішньому застінному дворику відвідувачів частували нашим козацьким кулішем, готувати який прибув з Харкова і відомий краєзнавець та укладач родоводу Яворницького Андрій Парамонов. Нарешті весь час святково-екскурсійні дієтва тут супроводжувалися виступом соліста гурту «Тинь сонця» Сергія Василюка, репертур у якого – козацькі пісні. Зі свого боку завідувачка Будинку-музею Яна Тимошенко також поділилася цікавим спостереженням.

- У Дніпропетровську і в не зовсім при-

язні до історії козащини і духовних її скарбів роки, - повідомила Яна Петрівна, - люди однак дорожили пам'яттю про Дмитра Яворницького та докладали надзусиль, аби згадки про нього не зникли. Про це свідчить уже те, що ось цю садибу, у якій практично весь свій вік прожив на березі Дніпра Дмитро Іванович, також всі меблі, книги, художні полотна і раритетні та особисті речі вченого у ній старанними небайдужих земляків наших вдалося зберегти у тому стані, у якому вони були за життя й славетного українського Геродота. Сьогодні на правах «дофінного» відділу Національного музею імені Дмитра Яворницького постійно працює і його меморіальний Дім-музей. Цим можна пишатися, що це тридцять літ тому відродили вдячні нащадки таку святиню нашого краю.

АЛЕ ЧИ МІГ ХТОСЬ тут передбачити, що не мине й місяця після воїтну неординарних Днів Яворницького на Дніпропетровщині, як усю їх святковість та ширість скаламутигь раптом те, що місцеві ЗМІ назвали скандалом, а ми ладні кваліфікувати як відмову місцевій владі мудрості та здорового глузду. А коли це не так, тоді навч навмисно винена, м'яко кажучи, дурниця. Почалося з того, що у директора комунального підприємства обласної «Дніпропетровської національній історичній музею імені Д. Яворницького» Надії Капустіної стік черговий термін дії контракту, за яким вона працювала на своїй посаді. Усе життя Надії Іванівни, власне, пов'язане зі знаменитим музеєм, але останні двадцять з гаком літ вона була його директором. І ось настав час, коли влада має визначитися, довіряти їй і далі чи ні Капустіній керувати музеєм та його колективом, який налічує, уявіть собі, більше півтори сотні осіб, і гроєм серед ясного неба пролунала звістка, що обласна рада відмовилася «автоматично» продовжувати контракт з Надією Іванівною. Причому, до пуття ясно не даючи знати, з якої ж причини. Зате на рівні чуток поширилася інформація, наче Надія Капустіна сучасним вимогам і тому баченню «нинішнього місця в суспільстві музею, яке тепер, необхідно», уже не відповідає. На думку керівництва обласної, звичайно. Пора йти, гадає вона, іти на пенсію і поступати молодим «з новим рівнем мислення і тому подібним».

Точка зору, погодьтеся, дискусійна. Бо є і інший погляд на дану ситуацію. Ми в першому розділі своєї публікації тому широко й повилали про Дні пам'яті Дмитра Яворницького, влаштовані під орудою Надії Капустіної та її заступниці-завідувачки меморіального Будинку славетного звання українського козацтва Яни Тимошенко, аби було зрозуміло, що це за люди в музейній справі. Навіть серце істориків, які дотримуються різних думок, в тому числі і інших, домінує переконання, що «якщо сповідають розуму й послідовну кадрову політику, то не так робити це треба». Підну заміну, кажуть вони, досвідчені керівники не зовсім звичайного, неординарного і виняткового для регіону комунального закладу слід ретельно готувати зазделегідь. Це той випадок, де має витримуватися спадкоємність, яка досі саме керманцям Дніпровського історичного музею і була притаманна добрим піввіку.

Хоч дісно тепер виник момент, котрий подібні схвищє експонатів старовини та науки й методичні центри вивчення й дослідження минулого поставив у «цікаве і відповідальне становище»: ще раніше бурхливий, часом неоднозначний і суперечливий, неминучий перегад ідеологічно спотвореної радянськими вченими нашої старовини, а нині й декомунізація зажадали зміни і форм та методів суч. просвітницької діяльності історичних музеїв. Але в тому то й річ, що, віддаючи належне Надії Капустіній, яка багато літ «була на своєму місці», і зараз, на переконання багатьох істориків-науковців, теж «зуміла зреагувати на виклики нових вимог та потреб». Чого варті лише реконструкція Дюрами «Битва за Дніпро» і реекспозиція залу, присвяченої Другій світовій війні та створення першого в Україні музею АТО. То відраряляти Капустіну у відставку, на думку багатьох, зарано. Або бодай необхідно надати можливість разом зі своїм як колективом, такі чисельним активом підготувати собі заміну.

Як ви, певно, уже зрозуміли, ця наша публікація насправді про практику підготовки, виховання і розстановки керівних кадрів, які раніше казали, до якої тепер у нас відносять у незалежній Україні. Тема, не сумніваємося, дуже й дуже актуальна та гостра,

МУЗЕЙ У НАДЗВИЧАЙНОМУ СТАНІ

оскільки саме сьогодні вже і на найвищому державному рівні столичної влади дефіцит освіченості, професіоналізму, обдарованості та розважливості видно, як на долоні. На місцях в областях, містах та районах же спостерігаються ще гірші наслідки. Там і тут немов наслідують чиновників з київських пагорбів та змагаються з ними в тому, щоби на кадровому поприщі чути й витівати щось таке, що за межею глузду і розуму. Все одно, даруйте, що людям і курям на сміх. І у нашому випадку відмови продовжувати контракт з директисрою історичного музею не прислухалися до пропозицій не тільки істориків та краєзнавців і археологів, а й науковців різних інших напрямків, художньої інтелігенції, громадських організацій і так далі скликати та провести своєрідні попередні обговорення. Натомість утнули конкурс на заміщення уже ніби однозначно вакантної посади. Якій і скінчився обуренням та скандалом. Заявою тутешнього Українського культурницького центру, суть якої ось у цих словах: «Сталася надзвичайна подія, яка загрожує тепер знищенням інституту музейства, невідласточно, занепадом та спотворенням історичної парадигми в музейній справі і втрапою самотуності нашого краю як в Україні, так і за її межами».

ЗАЯВКИ НА УЧАСТЬ у конкурсі подіало, ясна річ, кілька чоловік, та лише першому розділі своєї публікації тому широко й повилали про Дні пам'яті Дмитра Яворницького, влаштовані під орудою Надії Капустіної та її заступниці-завідувачки меморіального Будинку славетного звання українського козацтва Яни Тимошенко, аби було зрозуміло, що це за люди в музейній справі. Навіть серце істориків, які дотримуються різних думок, в тому числі і інших, домінує переконання, що «якщо сповідають розуму й послідовну кадрову політику, то не так робити це треба». Підну заміну, кажуть вони, досвідчені керівники не зовсім звичайного, неординарного і виняткового для регіону комунального закладу слід ретельно готувати зазделегідь. Це той випадок, де має витримуватися спадкоємність, яка досі саме керманцям Дніпровського історичного музею і була притаманна добрим піввіку.

Хоч дісно тепер виник момент, котрий подібні схвищє експонатів старовини та науки й методичні центри вивчення й дослідження минулого поставив у «цікаве і відповідальне становище»: ще раніше бурхливий, часом неоднозначний і суперечливий, неминучий перегад ідеологічно спотвореної радянськими вченими нашої старовини, а нині й декомунізація зажадали зміни і форм та методів суч. просвітницької діяльності історичних музеїв. Але в тому то й річ, що, віддаючи належне Надії Капустіній, яка багато літ «була на своєму місці», і зараз, на переконання багатьох істориків-науковців, теж «зуміла зреагувати на виклики нових вимог та потреб». Чого варті лише реконструкція Дюрами «Битва за Дніпро» і реекспозиція залу, присвяченої Другій світовій війні та створення першого в Україні музею АТО. То відраряляти Капустіну у відставку, на думку багатьох, зарано. Або бодай необхідно надати можливість разом зі своїм як колективом, такі чисельним активом підготувати собі заміну.

адміністратора й фестивалю – також студентського – «Рампа». Але ж виявилось, що у названі роки Песчанська ще вчилася в університеті, який закінчила лише у 1998. Себто якщо там була актрисою, а тут і помічницею режисера, то ніяк не професійно, а на любительському рівні. Все одно, що у художній самодіяльності, котра, як відомо, до трудової стажу не заноситься. І вже геть неприемний казус щодо фестивалю «Рампа». Виявилось, наш колега-журналіст Влад Войцеховський, будучи теж ще студентом, також «підробляв» гідом та волонтером названого фестивалю. І знає, що усі задіяні у його проведенні працювали на громадських засадах, а такої посади, як адміністратор, так зовсім не було. Про що й не зміг змовчати. Нарешті ніби нинішня робота Песчанської – це сценарист і продюсер ТОВ «Горизонт-фільм», де вона задіяна з 2011 року. Незважаючи на те, що ТОВ «Горизонт-фільм» в Єдиному державному реєстрі за адресою в Ялті з'явилася тільки у 2012 р. На що Юлія Вікторівна парирувала, яка тут її вина, «якщо хтось помилявся, вносячи запис у її Трудову книжку?»

Зате точно відомо і не потребує перевірки, бо це звісно тут багатом, що нині Юлія Песчанська – бізнес-леді, співзасновниця і співласниця ресторану-готелю «Гуляй Поле», який ось уже кільканадцять літ можна бачити на 16-му кілометрі автомагістралі Дніпро-Донбас в оточенні присамарського соснового узлісся. Ціле містечко на лоні розкішної природи за рестораном на два поверхи та десятком окремих будиночків для постояльців і відвідувачів. Тут можна відпочивати та проводити час «як компаніями, так і сімейно». Є майданчик для дітей і басейн для літа та ковзанка для зими. Зізнаємося чесно, як на духу, що торік нам довелося побувати у «Гуляй Полі». З тих пір і знаємо, що одна з його власниць, а саме Песчанська, «захоплюється» кулінарією з дитинства, а нині, багато подорожуючи світом, всюди знайомиться з гастрономічними традиціями та блюдами національних кухонь». Це з одного боку. А з іншого – е талановитим на вигадку та творчі ідеї «масовиком-вітвінком», чим комплекс «Гуляй Поле» вирізняється з-поміж інших аналогічних».

Сьогодні ж нас схиляють зрозуміти, звідки у бізнес-леді і ресторатора Юлії Песчанської з'явилася жага випробувати себе раптом і на музейному терені. Уже сама назва ресторану-готелю чого вартя! Хіба не ясно, що вона пов'язана з народним бунтарем початку радянської епохи Нестором Махном? Рекламний проєкст комплексу запевняє, що тут відвідувачі «будуть приємно вражені стилізацією з духом анархічної свободи та неповторним отаманським гумором». Більше того, при ході скульптурний Махно зустрічає усіх гостей на своїй легендарній тачанці, а в головної залі ресторану безліч фотодокументів буремної у промандякську війну махновської революції та на почесному місці навіть справжній кулемет. І є «музейний» віддік, де зібрано чимало предметів старовини та давнього народного побуту. Однак ці досить щого, аби відразу очолили багатолітню дніпровську історичну скарбницю, до створення якої причетні такі особистості придніпровського краю, як Олександр Поль і Дмитро Яворницький? Той або інший кому б віддав перевагу, якщо довелося очолити і теперішню конкурсну комісію?

Що Надія Капустіна запропонувала найбільш прийнятну та професійну про-

траму подальшого розвитку та удосконалення музею на підставі сучасних можливостей і вимог, це поза всяким сумнівом. Та й ні дивно. Досвід – велике діло. Ним треба дорожити. Головна ідея Надії Іванівни – рухатися вперед, створювати новітні експозиції, виставки і просвітницькі проєкти необхідно винятково у співробітництві з історичною наукою і останніми надбаннями археологів. Заступниця Капустіної Яна Тимошенко подіала доволі непересічні ідеї, як водночас більш цікавими заходами, акціями і так далі приваблювати у музей дітей та молодих і літніх мешканців Дніпра, а також численних його гостей. Щодо проєкту власний ресторанного бізнесу, то вона, опираючись на власні ніби враження від іноземних музеїв, у яких їй довелося побувати у багатьох країнах, швидше поки що мріє «так оживити музей розважальними і захоплюючими дієтвами-спектаклями, щоб людям хотілося у нього йти зі своїми як батьками, так і дітьми та друзями». А забезпечувати фінансово змогу працювати по-новому бізнес-леді збирається теж доволі, вважає, оригінально: ставлячи завдання, щоби кожен з півтори сотні працівників музею подавав на конкурс винахідливі проєкти і вигравав гранти. Мешенатів та спонсорів, ясна річ. В тому числі й іноземних.

Скажемо прямо: пропозиції Юлії Вікторівни не позбавлені сенсу. Бодай деякі. Можуть бути втіленими? Чому б і ні! Але як на додачу до тих, які члени конкурсної комісії – це ми так думаємо – почули з вуст Надії Капустіної та Яни Тимошенко. Тому при цій нагоді скажемо і наступне: історію необхідно знати і вивчати, як необхідно і засвоювати її уроки для того також, щоб не переглядаючи нині, усе погане в ній уміли розпізнавати і відкидати раз і назавжди, а хороше та корисне, навпаки, зберігати і брати на озброєння. Як от і ту практику з підготовки кадрів та зміни старшим, якої дотримувалися і за Радянської влади. І котра сповідала принцип, що перш, ніж очолити будь-яке підприємство, в тому числі комунальне, варто пройти усіма шаблями посадової драбини і тільки після зійти на самісний гору. А це існувала практика виокремлення резерву кадрів з числа тих, хто подавав певні надії, аби мати їх на увазі і поступово залучати до масштабної роботи. Нарешті маємо практику здібним і досвідченим керівникам призначати, особливо з обоймів молодих, дублерів. Щоб останні мали змогу запозичувати доробки і традиції бувалих в бувальних ветеранів. Та й безліч інших, зрештою, методів використовувалося, метою яких було відсіяти випадкових та незрілих фахівців від високих посад. Згадайте те ж наставництво – хіба не приносило воно користь і зиск? У всякому випадку натомість рідкісним було таке явище, котре сьогодні спостерігається ледве не на кожному кроці навіть серед керівних чиновників-діячів органів державної влади: невідготовлені, бездарні, неосвічені, інтелектуально та духовно обмежені, зате пожадливі чуять таке, що ні на яку голову, даруйте, не налязти.

Так от, нині ось у випадку з удачливою і, судячи з усього, не безгаланною бізнесменкою Юлією Песчанською, якщо вона дісно дуже воле випробувати себе на доволі специфічній і відповідальній парині, варто та мудро було б, як на нас, і запропонувати ту чи іншу музейну посаду, записуючись у резерв претендентів на посаду й директорки. Або надати Юлії Вікторівні можливість попрацювати якийсь час справді дублер-

кою Надії Капустіної. Скажемо прямо, що не небораками були досі наші попередники ще з радянської ери, коли у кадрових питаннях були і обережними, і вимогливими та прищиповими, і скрупульозними водночас. З мітингів, колотнеч і базарів керманців не брали і не підбирали. Бути розумним на речі та обіцянки, вважати, замало – спершу слід показати себе у ділі. У Дніпрі ж сталося й геть щось незбагненне: Юлії Песчанській, до якої найбільше було «неприємним» запитань, зауважень та й навіть докорів, таємним голосуванням члени конкурсної комісії несподівано віддали перевагу. І обрали директором!

Чим, як неважко здогадатися, все одно, що зчинили переполюс серед працівників не одного-єдиного історичного музею ім. Дмитра Яворницького, а й інших тут також. Серед істориків-науковців, археологів, краєзнавців, творчої і художньої інтелігенції. Серед усіх шанувальників минулого славного краю і славних працівців козацьких Січей. Сказати, що ті й інші у поці від такого рішення, значить, ще нічого не сказати. Конкурсній комісії, а також чиновникам не тільки обласної, але і Дніпровської міської ради, які теж виявляли «навіч дивний закулісний інтерес» до відбору нового директора історичного музею, громадськості, передусім близька до музейної справи та історичної науки, висунула підозру, що «результат конкурсу являв був наперед обумовлений і погоджений на улоду тині у владі, кому це знадобилося». З якою метою, можна гадати, але чи не перша версія – це й розграбування багатих та унікальних експонатів, цінних і дорогощіних речей, якими переповнені сховища музею ім. Яворницького. І на контраргументи, наче ті ж півтори з лишком сотень співробітників комунального музею перелякалися не витримати вимог «нової міллі», вважайте, сучасної і неминучої, яка ніяк не змириться з застоєм і тому подібним, ці співробітники парирують своїм аргументом: вони бояться не за себе, а за музей. За збереження його як самотунної в області школи науково-дослідницької діяльності та просвітницької з пропаганди славного минулого нашого народу.

То скандал «місцевого значення» виник настільки гучний і резонансний, що його винуватців відмовчати не вдалося. Але як рачкувати назад, щоб не гмувати власну піху? Знайшли вихід. Вважайте, що оскільки є приклад з того брата. Навздогін внесли наступну ясність: хоч перемога дісталася співзасідниці ресторану-готелю комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним терміном. Але як працівники музею, так і музейно-історична та краєзнавча громадськість не сумніваються, що це вони приречені на 60 діб надзвичайного, майже «воєнного» стану. Якій є реальна загроза, що буде продовжений потім і геть на невизначений строк. Оскільки кадрове питання для настільки специфічного комунального комплексу «Гуляй Поле» Юлії Песчанській, контракт з нею одначе відразу не підписується. Позаяк зараховується вона з двомісячним – 60-ти добовим – випробувальним тер

Неписані історії Миколи НЕЧИПОРЕНКА

СТАРОЖИЛИ села Ковпаківка Магдалинівського району досі пам'ятають, як усім селом зустрічали вони Новий 1976 рік біля спільної і щедро вбраної колгоспної ялинки. А «виросла» вона тоді в затишному куточку села, мов за помахом чарівної палички. Як бажана і довгождана, однак несподівана гостя завітала у Ковпаківку і ще з вечора збирала та тримала до самісінької півночі усіх тут від малих і до старих. Ціле диво сталося – посеред села спалахнула вогнями лісова красуня! Такого Новоріччя Ковпаківка як до цього випадку на своєму віку ще не знала і не бачила, так і після нього нічого подібного тут уже не було. Залишається тепер повідомити, що вийшло усе село тієї ночі під ялинку завдяки Петру Козаченку, який у ті роки головував тут у колгоспі. Чоловік він був неординарний, наділений, по-перше, неймовірним почуттям гумору, який, казав, «мені і людям у господарстві помагає жити». З другого ж боку, і вимогливість, котрою також його характер не був одбілений, вдало замішував на дотепності і гуморі – отож і тут вони знову допомагали йому «поганяти колгоспом».

У Петра Козаченка, скажімо, п'яниць та дебоширів на п'ятнадцять дів міліція не забирала. Петро Андрійович їх сам карав. У нього на столі завжди лежав Карний кодекс. Викликав порушника і повідомляв, що іменем закону той 15 дів перебуває у його особистому й особливому розпорядженні. Копає чи вичищає «нужник» у дитячому садку, вигрібає сміття поза конторою або ріє траншею від забору і до завтрашнього обіду, лагодить стайні чи вивозить гній з конюшень, загортає скотомогильник чи... Брудної роботи, корот-

ше, яка ще й виховує, посміхався Козаченко, у селі завжди більше, ніж треба. По зав'язку. То всякі правопорушники місцевого калібру могли не сумніватися – завжди на всіх вистачить, жоден з них без неї не залишиться!

Отак і перед отим давнім новоріччям троє трактористів тут напилися, пересварилися, а під кінець ще й побилися. Дільничний міліціонер ледве їх розборонив. І дуже жалкував, що не може посадити в «кутузку» - Козаченко правив у Ковпаківці бал, спереча-

коли всі Новий рік стрічатимуть, вам, думаю, не зовсім у радість...

Хлопцям дійсно нічого не залишалося, як за пару днів впоратися. Зате яку вітку дівторі та дорослим забезпечили у Ковпаківці! Старання наші, самі говорили, варті були свічок. Однак це тільки один з багатьох «фокусів», як поза очі називали виховні витівки Петра Козаченка, на які він справді був мастак. На жаль, мені тільки раз довелося, даруйте, посидіти за столом з ним, але наслуховався стільки, що вистачило б і не на одну історію-бувальщину. Шкодою, що за свіжими слідами відразу всіх не записав. Однак не забулася, згадується ще одна.

Трудилися ковпаківці ніби й нівроку, не лінилися, а ось колгосп їхній ніяк не міг розбагатіти. На чергових загальних зборах Козаченко й пообіцяв, що з такою ганьбою раз і назавжди він покінчить. «Пора зав'язувати!» - дуже голосно промовив. Якщо вам поки що

не зрозуміло, то колгоспники напевно відразу зрозуміли, що зібрався тоді зав'язувати їхній голова.

- Але як? – стурбовано поцікавилися.

Пояснив:

- Я не вчорашній і знаю, що в колгоспі крали, крадуть і будуть красти. Та розкрадати більше не дозволю. Я понятно кажу?

- Авжеж, - кахикнув Прокіп, колгоспний комірник. – І коню понятно!

Хто-хто, а Прокіп Козаченка зрозумів з півслова. Частенько зайжді з району начальники різних рангів просили м'ясяця, сальця, кільце ковбаски, ковбик чи банку олії, а то й відерце меду. Козаченко черкав Прокопу записки, що, скільки і кому відпустити. А той не в тім'я битий – нумерував їх і наштрикував на цвяха. Коли назбирувалося чимало, йшов до голови. На кого, Петре Андрійовичу, спишемось – на їдальню, ферму, тік чи на тракторну бригаду?

Козаченку це набридло, і він ось що придумав. Відривав від папірців мізерні клаптики, завбільшки, як ніготь на вказівному пальці – такі, що й на голку не наштрикнеш. Черкав на них умовні значки, яких комірнику було досить, щоб «прочитати». Але і Прокіп знову виявився не з лика шитим: збирав «консервувач» ці «метелики» у трілітрову банку. І одного разу ледве не з переповненою «речовими доказами» завітав до кабінету голови. Висипав на стіл цілу гору паперових міні-клаптиків.

- Щось забагато, - завагався Козаченко.

- Скільки є, - не кліпаючи очима, парирував Прокіп.

Та Петро Андрійович вмить збганув хитрість комірника і швиденько перебрав-розгріб пальцями клаптики на дві купки.

- Оце – мої, а оце – твої, - пояснив. – Який ти не розумний, але зарубай собі на носі, що хитрішим від голови колгоспу бути не можеш. Тобі просто не положено бути хитрішим. Я понятно кажу? На кого мої списувати - підкажу, а стосовно своїх - сам думай, дурна твоя голова!

«Я понятно кажу?»

тис з ним дільничному теж не було ніякого резону, а Петро Андрійович зажадали, щоб нечестивців доставили до нього. Причому, якомога швидше. Негайно! Є, мовляв, підходяща якраз робота. Отак трактористи зі своїми повними провини очима, які від сорому опускали додолу, опинилися перед світлим Козаченком.

- Слухайте, хлопці, що я вам скажу. Запрягайте коней і паняйте до лісу, - наказав Петро Андрійович. – За просікою, що ото коло Старої сосни, виросла розкішна молоденька ялинка. Пам'ятаєте – росла собі ялинонька, і зайчик з нею ріс? То викопайте її з корінням, глядіть, не пошкодьте і найменші, щоб яма метрів три, а то й п'ять у діаметрі вийшла. Таку саму ж викопайте і біля дитсадку і пересадіть в неї ялинку. Я понятно кажу? І раджу не баритися, бо я вже послав гінців по іграшки та прикраси. А мести вулиці у Магдалинівці,

На каруселі два зиги веселі

завідував якраз там сільським клубом. То від нього я й почув, що трапилося в ніч на Різдво не пам'ятаю уже якого й року.

А трапилося те, що в таку празничкову ніч, коли, якщо вірити Миколі Гоголю, які завгодно дива можуть статися, біля каруселі зустрілися два діди – дід Іван і дід Павло. Перший сторожував клуб, другий продовольчу крамницю. Десь опівночі вони не могли, звісна річ, не здибатися, щоб смалцем відзначити свято. Розпили одну пляшку – її ж виявилось замало. «Хороша закуска була, - чи то бідкався, чи пояснював згодом дід Іван, - і горілка нас не взяла». Обидва напередодні закололи вдома кабанців, от і прихопили з собою свіжатиною. По кільцю ковбаски та намазані смалцем шматки хліба і піржки з м'ясом. Тому й довелося діду Павлу «шукати» приховану у своїй «келії» ще одну пляшечку самогону. Після намагалися навіть затягти якоїсь пісні, та вчасно згадали, що вони «при службі».

Коли ж село затихло та вгомонилося і останні вечірники зникли з його засніжених та рипучих вулиць, дідам, коротше кажучи, несподівано закортіло покататися на каруселі. Кому з них прийшло таке в голову, вияснити потім вони між собою не змогли. Але дід Іван знав, де у клубі вмикається рубильник. Складніше було ввімкнути саму карусель, коли діди-приятелі для «рівноваги» в кошики-сидіння вместилися один проти одного. Та тут уже дід Павло проявив спритність. Він примудрився підтягтися на цепках так до щитка, зачепившись за нього довгою герлигою, що дістав краєчком пальців до вмикача...

І карусель спершу спроквола, далі і сильніше заскрипіла-закружляла, аж засвітіла на вітрі, чимдуж набираючи швидкості. «О-го-го!» - В один голос закричали діди. - О-го-го-го-о!» Вниз до річки Вовчої від їх голосів покотилося відлуння. І за мить вернулося назад, наткнувшись на завмерлий ліс. Чи завмили у лісових хащах вовки від їхнього «ого-го», діди не прислу-

халися. Бо у їхніх вухах так засвітіло й загуло, що вже один одного і не чули, немов обидва враз поглухли.

Надто ж швидко підпілі діди збагнули, що на морозі кружляти каруселлю приємного мало. Навпаки, холодно. Дуже холодно! Мороз почав проймаєти до самісіньких кісток. Кожухи не помагали, продувалися наскрізь. Але як тепер зупинити кляту карусель?!

- Йо-йой, рятуйте, люди добрі! – першим заволав дід Іван.

- Давай стрибати на землю, поки не подубіли, - закричав йому дід Павло. – Катапультуватися треба, чуєш?!

- Що? – не розчув Іван. – Авжеж, триматися треба. А куди нам діватися?

- Та ніяк ж собака не чує і не бачить, що ми тут гинемо. Як хочеш, а я стриба-а-ю...

- Не смій, дурень, уб'єшся. І коли ти вже розуму наберешся! До старості дожив, а його у тебе як не було, так і немає.

- Наче у тебе він є, - з'єхидничав дід Павло та ще й спробував смачно зареготати.

- А ось є, бо понятно мені, - обидився Іван, - що краще замерзнути на каруселі, ніж розбитися об землю...

Скільки кружляли діди на вітрі та морозі, залишилося не з'ясованим. Особисто вони не пам'ятали. Достеменно відомо інше: тільки близько другої ночі звідкілясь вертався додому Пилип Чемерис, який жив через річку аж у сусідньому селі Орестопіль. Так діди на поміч уже й не кликали. Подубіли. Голосів не подавали. Просто Пилип «зрізав» дорогу, попрямував навпростець через майдан та й почув і угледів кружляючу карусель, а на ній - заляклих дідів. Однак не відразу зметикував, де та як її зупиняти. Не менше, ніж через півгодини зсадив та поволік нарешті бідолах в лікарню. Дякувати Богу, що тоді ще в селі лікарня як лікарня була, а в ній сторожувала баба Мокрина. Вона й збігала за лікарями.

Розказувала потім, що Іван немов у розум повернувся і почав бідкатися та переживати:

- І нащо мені та карусель була потрібна? Якого біса я на неї заліз?

А Павло ніби заперечив. У тому дусі, наче він «ніскільки не жаліє, що отак вийшло, і корить себе за це не стане».

- Ну ти таки як пень, - відмахнувся рукою Іван. – Це ж сміятимуться тепер над нами, скільки будемо тут ще жити...

- Хай сміються, - наполіг на своєму дід Павло. – А так би і повмирили ми, ні одного разу за все життя не покружлявши на каруселі. Тепер ми у своєму селі як космонавти, не менше!

Недовго, кажуть, дідів і відігрівали, відкачували та приводили остаточно до тями. Обидва були тверезі, як порожні склянки, немов зовсім і не пили. Особливо медиків здивувало, що нічого вони собі, даруйте, не відморозили. Та й на запалення легенів не захворіли. Хоч мороз тієї ночі, признається, й не вельми великим на щастя видався. То село насміялося досхочу, покепкувало вволю - і потроху почало забувати карусельну пригоду з дідами. Натомість раптом затурбувалося зовсім з іншої причини: а звідкіля чи від кого, від якої молодіці орестопільчанин Пилип Чемерис?

Не виключено, що хтось достеменно і знав у Великомихайлівці, від кого. Однак для усіх разом, як стверджував мій товариш Володя Бондаренко, це так і залишилося не розкритою таємницею. А сьогодні викладена тут мною історія старожителями пригадується лише тому, що знаменитої каруселі у селі давно чи знову немає. Отака тільки згадка про неї й зосталася. Так що в підсумку однак правий був і дід Павло, і дід Іван: обох їх тут не забувають і згадують по цей час, над обома досі й сміються по-доброму та з гумором. Веселі, кажуть, були діди на каруселі.

З Великомихайлівкою, селом на околиці Дібрівського лісу, багато і красивих, і трагічних легенд пов'язано. Адже тут колись вирувало бурхливе життя. У Дібрівках, як називалося це село в давнину, до революції-перевороту мешкало в чотири рази народу більше, ніж мешкає тепер. І це тут в середині буремного 1918-го виникло, якщо хочете знати, запекле бунтарське повстання селянського люду, яке одразу дістало назву махновського.

Але про все це розкажемо якось іншим разом. Зараз же хочеться згадати комічну пригоду, котра сталася у Великомихайлівці уже в 70-ті роки минулого століття. Вона була пов'язана з так званім соціальним відродженням сіл, яке здійснювалося в радянські часи. Тоді зокрема в Великомихайлівці будувалися лікарня і магазини, школа, пошта та сільрада, тротуари. Вулиці замощувалися асфальтом. А як вінець всьому цьому оновленню – на майдані біля сільського клубу змонтували для дівторі й карусель.

Уявляєте: в селі – і карусель! Де таке ще можна було знайти? Отож! Не скажемо, що великомихайлівська нічим не поступалася міським, і все ж швидко стала «родзинкою», ба, навіть гордістю цього села. Мій давно, на превеликий жаль, покійний товариш Володимир Бондаренко

Ви запитували Євробляхи за новими правилами

Нові закони для спрощеної легалізації в Україні авто на єврономерах набули чинності 25 листопада. Вже є перші розмитнені автівки за новими правилами. Найважливіше в цій історії – легалізація, в один голос стверджують експерти. Але чи стали придбані за кордоном авто дешевшими і для кого?

У Федерації роботодавців автомобільної галузі повідомили: за даними TO-Consulting у вересні євробляхи вже займали майже 20% вторинного ринку. Тобто, кожен 5-й вживаний автомобіль – на єврономерах. І такі автомобілі щомісяця відвойовують по 8-12 тисяч клієнтів на українському ринку. **Нове законодавство впровадили**, щоб спростити розмитнення таких автівок, перевести їх на українську реєстрацію і більше не мати проблем із засиллям євроблях. Тепер в українців є можливість для кожного придбати собі будь-який автомобіль, будь-якого року випуску, екологічного стандарту, розмитнити і поставити на українську реєстрацію. А от чи дійсно тепер придбати авто за кордоном вигідніше і простіше, ніж в Україні, чи не загрожує нам навала європейського «автомотлоху», і чи позбавило нас нове законодавство від проблем із євробляхами?

Дешевше чи ні?

За підрахунками експерта з інвестицій та прогнозування European Analytical Centre Вадима Бардася, нове законодавство знизило вартість розмитнення авто на єврономерах на 25-30%, залежно від типу та

об'єму двигуна, порівняно з попереднім нормативним полем.

Власникам автомобілів на іноземній реєстрації за новими правилами треба буде заплатити від 100% до 300% вартості такого авто у Європейському Союзі. До цих значень ще додається надуманий владою штраф за порушення транзитного режиму авто в розмірі 8,5 тисяч гривень, тоді як відповідно до правил міжнародного правового режиму такого порушення не відбувається, – пояснив Бардася. Співзасновник ГО «Доступне авто» Михайло Катрук відзначив: використання формули при розмитненні із застосуванням акцизу і коефіцієнтів віку та кубатури двигуна створює дискримінацію. Очевидно, що старіші автомобілі йшли з кубатурнішими двигунами – вони були менш ефективні, тому потрібен був більший об'єм. Виходить, що розмитнення старіших автобomobilів є завищеним.

Розмитнення «євроблях» за новим законом: як рахувати акцизний податок

Якщо звернутися до цифр, виходить: автомобіль був оцінений митницею приблизно в 1600 доларів, при цьому лише митних платежів людина сплатила 1800. А ще ж – митні брокери, Пенсійний фонд і військовий збір при реєстрації. Таким чином людина за зміну номерів з іноземних на українські заплатила суттєво більше, ніж вартість самого авто», – констатував Катрук. А старіші авто купують ті, хто

НОВА СТАВКА АКЦИЗНОГО ПОДАТКУ НА «ЄВРОБЛЯХИ»

Для авто з бензиновими двигунами

ФОРМУЛА РОЗРАХУНКУ

Ставка (€) x об'єм двигуна (л) x вік автомобіля (роки) в літрах в роках

50€ об'єм двигуна до 3 000 см³ 100€ об'єм двигуна понад 3 000 см³

50 x 1,6 x 8 = 640€ 100 x 4,6 x 8 = 3680€

8-річне авто, мотор 1 600 см³ 8-річне авто, мотор 4 600 см³

Для авто з дизельними двигунами

ФОРМУЛА РОЗРАХУНКУ

Ставка (€) x об'єм двигуна (л) x вік автомобіля (роки) в літрах в роках

75€ об'єм двигуна до 3 500 см³ 150€ об'єм двигуна понад 3 500 см³

75 x 2,5 x 6 = 1125€ 150 x 5 x 6 = 4500€

6-річне авто, мотор 2 500 см³ 6-річне авто, мотор 5 000 см³

має мало грошей. І вони ще й переплачують.

Акциз для небідних

З іншого боку – ця формула просто мега вигідна для імпортерів нових і мало користованих авто, каже Катрук. Для елітних авто, як «Лендрозери», раніше акциз був 13-14 тисяч євро, зараз – 600-900 євро. Зрозуміло, що власники таких авто сплачують ПДВ і мито залежно від вартості авто, але з точки зору акцизу – це дискримінація. Вадим Бардася вважає, що новим законодавством народні депутати в разі знизили вартість автомобілів для себе – преміум класу.

За старими ставками акциз на Mercedes-Benz S-Class, що дуже популярний серед нардепів, з мотором об'ємом 3982 кубічних сантиметрів складає 8,8 тисяч євро. За новою формулою він скоротиться до 392,2 євро. На Land Cruiser 200 з мотором об'ємом 4608 «кубиків» старий акциз – 10,1 тисяч євро. За новими правилами він дорівнює 460,8 євро. Для Mercedes-Benz G-Class, з мотором об'ємом 5461 куб. см, відповідно зниження до 546,1 євро з 12,06 тисяч євро, – порахував експерт.

Отже, з акцизом ситуація виглядає не дуже. Натомість, якщо врахувати всі платежі раніше і зараз – виходить, купити авто в Європі і розмитнити за новими правилами – все ж дешевше, ніж купувати точно таке ж в Україні. Ми взяли як

приклад марку авто, яке було розмитнене першим, за повідомленням Чернівецької митниці ДФС, Renault Laguna 2004 року випуску з бензиновим двигуном (див. інфографіку 2).

Європа «скидає» українцям автотлох?

У деяких європейських країнах є екологічні податки, інші платежі, які роблять користування старими авто досить дорогим задоволенням, погодився Михайло Катрук. У Федерації роботодавців автомобільної галузі навели приклад: згідно з результатами дослідження LeasePlan, вартість володіння власним авто у Німеччині складає близько 470 євро на місяць. А з урахуванням обов'язкової страховки, податків (податок на володіння автомобілем, екологічний податок на величину викидів CO₂), техогляду, палива, парковки, дорожних зборів, регулярного сервісу, заміни шин та інших факторів загальна вартість користування авто в Європі виливається в кілька тисяч євро на рік. І коли утримувати авто стає дорожче, ніж купити нове, – дійсно, автомобілі потрапляють в коло інтересів польсько-литовського бізнесу і згодом заповнюють український ринок. Але це лише у деяких країнах, – акцентував Михайло Катрук. Загальноєвропейська практика такого не має. У Польщі немає екологічного податку чи іншого, там немає різниці – 20-річне авто чи 5-річне.

Єдина різниця – у вартості обов'язкового страхування. Причому – вартості не дуже суттєвій, між 150 євро для старого і 50 – для нового. «Це не Європа «скидає» нам свої автомобілі. Справа у ціні – купувати старе авто там дешевше, ніж купувати таке ж старе авто з українською реєстрацією», – підсумував Катрук.

Інші плюси й мінуси євроблях

У мінусах – еко-стандарти. У Федерації роботодавців автомобільної галузі відзначили – прийняті в Україні «розмитнювальні» закони, по суті, скасовують норму Євро-5, яка забороняла ввезення старих автомобілів (старіше 2010 року випуску). Натомість, імпорт більш нових автомобілів тепер стимулюється нижчими ставками акцизу. Дійсно, такий формат несе ризик для екологічної системи країни, адже середній вік автопарку в Україні вже більше 21 року, і за цим показником ми перші в Європі та другі у світі після Куби.

Серед плюсів нового законодавства про розмитнення – цільове спрямування відповідних платежів з власників авто на іноземній реєстрації до Пенсійного фонду, відзначив Вадим Бардася. Це знизить дотаційне навантаження на державний бюджет. А отже, наші з вами гроші можуть бути витрачені на інші важливі речі.

Нове законодавство – не ідеальне

Експерт Міжнародної спілки «Інститут національної політики» Марина Багрова у коментарі 24 каналу висловила впевненість, що висока вартість в Україні нових і старих автомобілів створена рукотворно – руками депутатів Верховної Ради. І зумовлена неефективним заборонним митним законодавством і високою, нічим не виправданою вартістю митного оформлення автомобілів іноземного виробництва. Михайло Катрук зауважив, що акциз – це податок на високорентабельні, шкідливі або монополні товари, як електроенергія, паливо, цигарки. До чого тут авто? На його думку, акциз потрібно або скасувати – в ідеалі. Або, якщо нам все ж треба бюджет наповнювати – то встановлювати акциз за прикладом європейських країн – як процент від вартості авто. Наприклад, у Польщі це 3%. Тож на першому етапі – легалізуємо євробляхи, переводимо їх у категорію звичайних українських авто, таких, як усі. А далі – буде видно.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 3 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1983901. Тираж у січні 10815.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
©Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

КАЛЕНДАР враховує фази і траєкторії руху земного супутника – Місяця. Це небесне тіло впливає на багато процесів, пов'язаних з життєдіяльністю флори і фауни. Ще наші далекі пращури зрозуміли, що місячний вплив може характеризуватися як позитивними, так і негативними наслідками, тому обов'язково зверялися з графіком пересування по небосхилу Місяця при догляді за насінням і саджанцями, обрізці кущів, закладці нових садів і підгодівлі рослин.

Пояснити масштаби місячного впливу на садово-городні культури не так уже й складно – це космічне тіло розташоване максимально близько до нашої планети, тому навіть незначні зміни в положенні Місяця і відстань до нього впливають на Землю. Від цього залежить висота хвиль і графік відливів, прискорення струму життєвих соків у рослинах або його уповільнення, активний ріст і формування бульб і пагонів або їх пригнічений стан.

Основною цінністю місячного графіка для городників вважаються детальні, практично щоденні рекомендації по догляді за рослинами залежно від місячних фаз. Так ви точно будете знати, на яку дату варто запланувати посів на розсаду, висадити її в землю, підгорнути, прищепити, полити посадки, розпушити землю або зібрати урожай, який відмінно збережеться протягом зими з найкращими смаковими якостями.

У календарі враховані і додаткові чинники — наприклад, позиція Місяця в зодіакальних сузір'ях. У той час як одні знаки стимулюють ріст саджанців, інші зовсім не сприяють якимось справам у саду і на городі. Ще один важливий момент – дні тижня, адже кожен з них сприяє або перешкоджає певному виду робіт. Якщо ви будете слідувати всім рекомендаціям календаря, вам точно доведеться готувати численну тару під урожай!

Городні роботи за місячними фазами

Основні поради, які дають досвідчені фахівці з вирощування плодів, ягідних, злакових, квіткових та інших культур, виглядають так: фаза нового Місяця вважається негативним часом для проведення городніх робіт. Поки земний супутник «перероджується», присвятіть себе відпочинку і наберіться сил.

Запас енергії у будь-яких живих істот, у тому числі і рослин, у цей період знижується, так що всі посадки будуть постійно хворіти. Незважаючи на будь-які докладені вами зусилля, урожай вийде мізерним; зростання Місяця – це 14 днів, протягом яких енергетичні запаси акумулюються в пагонах (листі, гілках і надземній частині овочів). Рослини, висаджені в такі дні, тут же потягнуться до неба, так що краще всього зайнятися висадкою ягідних кущів, молодих дерев, зелені або надземних овочів, а також прищеплювати, підживлювати і поливати рослини;

поки Місяць на небі виглядає максимально повним, сміливо проводите роботи, пов'язані з проріджуванням грядок, збиранням врожаю, випалюванням бур'янистих трав, мульчуванням землі або обробкою від шкідників;

коли місяць стає «старим», всі енергетичні запаси концентруються у тих частинах рослин, що знаходяться під землею. У цей час потрібно посадити насіння кореневої петрушки і селери, оформити грядки картоплі, моркви, редиски або ріпи. Дуже добре цей час підходить для робіт, пов'язаних з декоративним оформленням живоплоту – підстрижені кущі або дерева будуть довго зберігати задану форму. Восени у такі дні можна викопати цибулини квітів, зібрати урожай коренеплодів або законсервувати овочі і ягоди.

Щоб зрозуміти, в яку фазу вступив Місяць, можна навіть не звертатися з календарем, а просто глянути на небо в нічний час. Якщо «роги» місяця підняті вгору, то наш супутник зростає, а якщо вниз, то поступово старіє.

Січень

Зрозуміло, що зимовий місяць не підходить для любителів подовбитися в землі, але найбільш завзяті городники можуть знайти собі справу і в цей період. Перегляньте заготовлені насіння і цибулини, проведіть їх дезінфекцію, почніть пророщування для теплиці чи посійте в ящикках на підвіконні трохи зелені до столу. З квіткових висійте насіння бегоній, петуній на розсаду.

Сприятливі дні: 10, 15, 16.
Несприятливі дні: 5, 6, 12, 21.

Посівний КАЛЕНДАР

Лютий

Другий місяць зими є досить насиченим, адже тепер вже точно пора провести вибракування насіння та цибулин, які погано перенесли зберігання, висіяти їх на розсаду і почати тепличні роботи. Саме час, щоб посіяти в парниках томати, всі види перцю і кореневої селера, а також будь-які інші рослини, які передбачають тривалий період зростання. Садівники можуть висіяти в парниках або в горщиках насіння бегоній, петуній, гвоздики та хризантем.

Сприятливі дні: 6, 7, 8, 12, 13, 17.
Несприятливі дні: 3, 4, 20.

Березень

Перші весняні дні кличуть до розчищення, планування і скопування земельної ділянки. Можна удобрити ґрунт, провести роботи з формування деревних крон і кущів, а якщо сонечко пригріло, то й просушити картопляні бульби, висадити цибулю-сіянку, зелень і салат.

Сприятливі дні: 4, 16.
Несприятливі дні: 3, 5, 31.

Квітень

Квітень - дуже насичений період для всіх власників садів і городів. Час висівати зелень і пряні трави, редиску, кольрабі, дайкон і моркву. Також квітень підходить, щоб розсадити на грядках розсаду капусти (на випадок нічних заморозків її варто прикривати невеликий плівковою тепличкою). Теплі і сонячні дні в кінці квітня сприяють висадці картоплі. Добре було б урізноманітнити клумби, наприклад, гвоздику, айстрою.

Сприятливі дні: 7, 8, 9, 10, 11, 16, 18.
Несприятливі дні: 5.

Травень

У цей період завзяті любителі сільськогосподарських робіт навіть подумати не можуть про те, щоб відпочивати на сонечку, адже можна нарешті перенести на грядки помідорну, огіркову і баклажанну розсаду, висадити буряк, патисони, горох і квасоля, засадити шматочок ділянки кабачками і гарбузом, а також виділити ряди під картоплю. Прокидається не лише природа, але комахи, тож промультуйте ґрунт і перевірте його на наявність кладок шкідників. Підходять для висівки будь-які квіти-однолітки.

Сприятливі дні: 18, 28.
Несприятливі дні: 20, 29, 30.

Червень

Майже всі посадки та посіви в цей час вже завершені. Наливається соком суничка, а земля настільки тепла, що в неї так і просяться вирощені в теплицях розсадні пагони помідорів, огірків і всіх видів перцю. У червні можна пере-

сіяти насіння шпинату, кмину і кропу, а також влаштувати рейд проти комах-шкідників, прорідити посадки і приділити час поливу. До речі, багато городників вважають, що всі посадки важливо зробити до Трійці, позаяк в протилежному вони підуть в цвіт, а не сформують плоди.

Сприятливі дні: 4, 5, 6.
Несприятливі дні: 3, 11, 25.

Липень

Головні вороги городників – засуха, комахи і бур'яни, так що всі дні вони проводять у роботах, пов'язаних з обробкою від комах і поливом. Все, що було посіяно і посаджено, в липні формує плоди, а активізувати цей процес рекомендується за допомогою пасинкування і прищипування. Можна зайнятися роботами з розширення полуничних плантацій, обрізавши і розсадивши нові вуса-пагони, ще раз висіяти зелень і пекінську капусту.

Сприятливі дні: 3, 11, 17, 30.
Несприятливі дні: 2, 28.

Серпень

До початку серпня урожай в основному вже визрів. Саме час, щоб дістати і підготувати банки, в які будуть закладені смачні домашні соління з огірків і помідорів, компоти, варення і маринади. Рекомендується висадити нові кущі та дерева, посадити цибулини лілій і пересадити крокуси.

Сприятливі дні: 6, 7, 13.
Несприятливі дні: 1, 2, 30, 31.

Вересень

У цей час тривають роботи зі збирання врожаю та формування пакетиків з насінням для нового сільськогосподарського року. Можна висаджувати деякі культури - наприклад, моркву, цибулю або часник під зиму. Квітникарі можуть здійснити посадку ранніх квітів — тюльпанів, нарцисів і крокусів.

Сприятливі дні: 3, 4, 8, 9, 18.
Несприятливі дні: 27, 28.

Жовтень

У жовтні вже дозріли всі коренеплідні культури і плоди в садах, а урожай був зібраний, просушений і законсервований, але роботи в садах і городах ще не закінчені. Тепер потрібно перекопати землю, вносячи добрива, перегній або гашене вапно. Подумайте, як утеплити невеликі дерева, щоб вони не замерзли в період зимових холодів. Розширте сад, висадивши груші, яблуні і барбарис, а також посійте насіння рослин на зиму. До речі, багато висівають під зиму і квіти – гвоздику, мак, дзвіночки.

Сприятливі дні: 1, 2, 3, 27, 28, 29, 30.
Несприятливі дні: 14, 27.

Листопад

Хочете завжди мати на столі свіжу петрушку, руколу або кріп? Можна висіяти їх у ящикках на підвіконнях квартири або на тепличних грядках. Що стосується городніх робіт, то вони полягають у перекопуванні, зборі листя і мульчуванні рослин-багатоліток, а також зимовому висіву моркви, часнику, селери. На клумбах посійте ромашку, вербену і звіробій, висадіть флокси.

Сприятливі дні: 2, 3, 4, 5, 25, 27, 28, 29.
Несприятливі дні: 4, 26.

Грудень

Ось і настав час довгоочікуваного відпочинку! Тепер можна сміливо насолоджуватися результатами праці, відкриваючи компоти та овочеві закрутки. Можна додати вітамінів у звичайний раціон харчування, висіявши в ящики трохи зелені і пряних трав – вони порадують вас яскравими зеленими паростками через пару тижнів. Квітникарі можуть почати пророщування квітів з насіння.

Сприятливі дні: 9, 11, 21.
Несприятливі дні: 26.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф. 109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити

«Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштово-відділенні області до 25 числа кожного місяця.
Передплатний індекс 60092.